Lietas Nr. A42910509
Lietas arhīva Nr. SKA-0653-13

SPRIEDUMS

Rīgā 2013.gada 11.novembrī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

senatore V.Kakste

senators A.Guļāns

senators J.Neimanis

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz Satiksmes ministrijas pieteikumu par Rīgas domes priekšsēdētāja 2009.gada 28.jūlija lēmuma atcelšanu, sakarā ar Satiksmes ministrijas kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 28.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas dome noteica Satiksmes ministrijai maksāt nekustamā īpašuma nodokli par valstij piederošas zemes vienības daļu. Galīgais lēmums iestādē ir Rīgas domes priekšsēdētāja 2009.gada 28.jūlija lēmums.

[2] Satiksmes ministrija iesniedza pieteikumu administratīvajā tiesā par lēmuma atcelšanu.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 21.jūnija spriedumu pieteikums apmierināts.

[4] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 28.marta spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedumā norādīts tālāk minētais.

[4.1] No likuma ,,Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta pirmās un otrās daļas konstatējama likumdevēja griba neaplikt ar nodokli tādu likumā konkrēti nosauktu valstij piederošu nekustamo īpašumu, kas tiek izmantots publisku mērķu nodrošināšanai, proti, sabiedrības vajadzībām. Taču no tā neizriet, ka attiecībā uz valstij piederošu nekustamo īpašumu, kas tiek izmantots publiskiem mērķiem, nodoklis vispār nebūtu jāmaksā.

[4.2] Likuma 1.panta otrajā daļā ietvertajā atbrīvojumu uzskaitījumā citstarp ir ietverti arī valstij un pašvaldībai piekritīgie nekustamie īpašumi, kas nav nodoti lietošanā vai iznomāti (11.punkts).

No likumā „Par valsts un pašvaldību zemes īpašuma tiesībām un to nostiprināšanu zemesgrāmatās" noteiktā izriet, ka par valstij vai pašvaldībai piekrītošo zemi ir uzskatāma zeme zemes reformas laikā, ja tā atbilst likumā noteiktajiem gadījumiem, un šāda zeme ir ierakstāma zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda. Tādējādi minētā likuma izpratnē zeme, kas uz valsts vārda jau ir ierakstīta zemesgrāmatā, ir uzskatāma nevis par valstij piekrītošo, bet par valstij piederošo zemi.

Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrās daļas 11.punkts likumā tika ietverts 2000.gadā, savukārt citas tiesību normas, kurās paredzēti nodokļa atvieglojumi par publiskām vajadzībām izmantoto valsts īpašumu likumā tika ietverti vēlāk. Tātad, ja likumdevējs ar 11.punktu būtu vēlējies aptvert visu valstij piederošo nekustamo īpašumu, kas nav nodots lietošanā vai iznomāts citai

personai, nebūtu nepieciešams vēlāk noteikt citus izņēmumus, piemēram, ka nodoklis nav maksājams par tādu valstij piederošu īpašumu, ko izmanto Nacionālie bruņotie spēki vai tiesībaizsardzības iestādes u.c. izņēmumus. Veids, cik precīzi likumdevējs likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrajā daļā ir atsevišķi uzskaitījis konkrētos gadījumus, kuros piemērojams atbrīvojums no nodokļa maksāšanas, norāda, ka likumdevējs ir vēlējies nodokļu atvieglojumu piemērot tikai šajos konkrētajos gadījumos.

Turklāt atbrīvojuma noteikšanai gadījumā, ja īpašuma tiesības nav nostiprinātas zemesgrāmatā, ir saskatāms mērķis noteikt šādu atbrīvojumu tāpēc, ka valstij ar tai piekrītošo zemi nav iespējams rīkoties tik brīvi, kā tas ir ar zemesgrāmatā ierakstītu zemi.

Atbrīvojums no nodokļu maksāšanas skar valsts vai pašvaldības budžeta un valsts atbalsta jautājumus. Tāpēc atbrīvojumiem ir jābūt skaidri noteiktiem likumā un tie ir interpretējami šauri. Tāpēc būtu jāatturas pēc analoģijas piemērot nodokļu atvieglojumu, ja likums tādu skaidri neparedz.

Secināms, ka likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrās daļas 11.punkts izskatāmajā lietā nav piemērojams un valstij piederošs nekustamais īpašums, kuru valsts neizmanto likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrajā daļā uzskaitītajām konkrētajām publiskajām vajadzībām, ir nodokļa objekts.

[4.3] Pieteicēja norāda, ka uz zemes gabala daļas, par kuru tai aprēķināts nodoklis, saskaņā ar zemes robežu plānu daļēji atrodas iela un tās sarkanās līnijas, kā arī uz daļas no tās atrodas plānotās dzelzceļa līnijas, tāpēc ir piemērojams nodokļa atvieglojums.

Saskaņā ar Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 8.panta 4.punktu nekustamā īpašuma nodokļa administrēšanai izmanto aktuālo kadastra informāciju. Saskaņā ar šā likuma 5.panta pirmo un otro daļu kadastra darbībai un informācijas sagatavošanai izmanto aktuālos kadastra datus. Par aktuāliem kadastra datiem uzskatāmi pēdējie Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā šajā likumā noteiktajā kārtībā reģistrētie dati. Spēkā ir kadastra dokuments, kas satur aktuālus kadastra datus. Kadastra dokuments zaudē spēku, ja šā likuma 57.pantā noteiktajos gadījumos dokumentā iekļautie kadastra dati ir aktualizēti. Kadastra subjektam ir tiesības pārliecināties par kadastra dokumentā iekļauto datu atbilstību dokumentiem, uz kuru pamata kadastra dati reģistrēti vai aktualizēti. Likuma 57.pantā noteikti gadījumi un kārtība, kādā aktualizējami dati Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 20.jūnija noteikumu Nr.495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr.495) 29.punktu ierakstus nodokļa maksātāju reģistrā par katru nekustamo īpašumu izdara, pamatojoties uz Valsts zemes dienesta sniegtajām ziņām par nekustamo īpašumu – platību, kadastrālo vērtību un citiem nodokļu aprēķināšanai nepieciešamajiem kadastra datiem. Saskaņā ar šo noteikumu 30.punktu pēc uzskaites datu maiņas vai pēc to precizēšanas izdara grozījumus maksātāju reģistrā.

Saskaņā ar Valsts zemes dienesta sniegtajām ziņām Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrēta informācija, ka laikā no 2007.gada 1.janvāra līdz 31.martam strīdus zemes vienībai bija reģistrēts viens lietošanas mērķis – 1001 rūpnieciskās ražošanas uzņēmumu apbūve. No iestādes lēmumā norādītā izriet, ka ar 2007.gada 4.jūlija lēmumu zemes vienības platības daļai noteikta lietošanas mērķu grupa 03 „ūdens objektu zeme", kods 0310 „publiskie ūdeņi", bet atlikušajai zemes platības daļai noteikta lietošanas mērķu grupa 09 „sabiedriskas nozīmes objektu apbūves zeme", kods 0903 „valsts un pašvaldību pārvaldes iestāžu apbūve".

No minētā izriet, ka saskaņā ar Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrētajām ziņām uz zemes gabala neatrodas ne koplietošanas ceļš vai iela, ne dzelzceļa sliežu ceļi, uz ko varētu attiekties likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrās daļas 3.punkts. Līdz ar to pašvaldībai nebija pamata piemērot nodokļa atvieglojumu par zemes daļu, ko, iespējams, dabā faktiski aizņem iela. Ja pieteicēja uzskata, ka kadastra informācijas sistēmā reģistrētie dati nav pareizi, tai likumā noteiktā kārtībā ir tiesības Valsts zemes dienestā ierosināt kadastra datu izmaiņas, kā arī pieteicējai ir tiesības pašvaldībā ierosināt zemes lietošanas mērķa maiņu.

[4.4] Ievērojot Aizsargjoslu likuma 1.panta 1.punktu, aizsargjosla nav pielīdzināma objektam, kura aizsardzībai šī aizsargjosla ir noteikta. Arī no likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrajā daļā uzskaitītajiem izņēmumiem neizriet, ka nodokļa atvieglojums būtu piemērojams aizsargjoslu teritorijām. Līdz ar to apstāklis, ka zemes robežu plānā un zemesgrāmatā ir norādīta zemes vienības platības daļa, kura atrodas ielu aizsargjoslās, nenozīmē, ka šī platība būtu atbrīvojama no nodokļa.

[4.5] Satiksmes ministrija neatbilst nevienam no normatīvajos aktos norādītajiem kritērijiem, lai tiktu uzskatīta par nekustamā īpašuma tiesisko valdītāju vai lietotāju, kā arī tā nevar tikt atzīta par konkrētā īpašuma īpašnieci, jo īpašniece ir Latvijas Republika. Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pants neparedz, kas ir nodokļa maksātājs gadījumā, kad ar nodokli apliekamais objekts ir valstij piederošs nekustamais īpašums, kurš nav nodots lietošanā vai iznomāts. Tādējādi atzīstams, ka pastāv likuma robs, jo likumdevējs ir paredzējis, ka par īpašumu ir jāmaksā nodoklis, bet nav noregulējis, kam tas ir jādara. Tādēļ šis jautājums risināms tiesību tālākveidošanas ceļā.

No likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmās daļas izriet vispārējs princips, ka par nekustamo īpašumu nodokli maksā tā īpašnieks vai tiesiskais valdītājs. Tādējādi nodokli maksā tā persona, kurai ir vispilnīgākā vara pār īpašumu. Ja valstij piederošs īpašums nav nevienai personai ne nodots lietošanā, ne iznomāts, faktiski vispilnīgāk varu pār to var īstenot institūcija, caur kuru valsts īsteno savas īpašuma tiesības, proti, kuras personā valstij piederošais īpašums ir ierakstīts zemesgrāmatā.

No šā principa ir atvasināma tiesību norma, ka gadījumā, ja ar nodokli apliekamais īpašums pieder valstij un nav nevienai personai nodots lietošanā vai īpašumā, nodokļa maksātājs ir subjekts (institūcija), kura personā valstij piederošais īpašums ir ierakstīts zemesgrāmatā. Konkrētajā gadījumā tā ir Satiksmes ministrija. Tādējādi, lai arī pieteicēja nebija konkrētā nekustamā īpašuma valdītāja, nodoklis bija jāmaksā Satiksmes ministrijai.

[5] Pieteicēja iesniedza kasācijas sūdzību par apgabaltiesas spriedumu. Kasācijas sūdzībā norādīts tālāk minētais.

[5.1] Tiesas secinājums, ka likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrās daļas 11.punkts nav piemērojams, ir nepareizs. Tiesa, interpretējot šo tiesību normu, nav aplūkojusi tās veidošanās vēsturi.

[5.2] Tiesa nav ņēmusi vērā likuma 1.panta otrās daļas papildināšanas ar 14.punktu mērķi.

[5.3] Tiesa nepamatoti atsaukusies uz Senāta spriedumā SKA-193/2012 ietverto atziņu, kas tika izteikta vienīgi attiecībā uz atbrīvojumiem no nodokļa maksāšanas.

[5.4] Tiesa nepamatoti likuma robu aizpildījusi ar analoģiju.

[5.5] Atzīstot, ka valstij ir jāmaksā nodoklis, tiesa nav ņēmusi vērā tā ietekmi uz budžetu. Tiesa arī pieļāvusi vienlīdzības principa pārkāpumu, jo pašvaldības līdzīgos apstākļos, proti, ja tās īpašumam nav lietotāja vai nomnieka, nemaksā nodokli.

[5.6] Tiesa nav ņēmusi vērā Administratīvā procesa likuma 59.pantu, tā kā faktiski zemes gabalā atrodas pašvaldībai piederoša iela.

Motīvu daļa

[6] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" (*likums redakcijā, kas bija spēkā strīdus periodā*) 1.pants noteic nodokļa objektus, pirmajā daļā apliekamo objektu reglamentējot vispārīgi, bet otrajā daļā nosakot izņēmumus, proti, objektus, kas ar nodokli netiek aplikti. Likuma 2.pants noteic nodokļa maksātājus.

Tādēļ vispirms norādāms, ka likumā ir ietverts princips, ka ar nodokli tiek aplikts jebkurš attiecīgā laikā šā likuma izpratnē definētais nekustamais īpašums (zeme, ēkas, būves), bet īpašums ar nodokli netiek aplikts vienīgi tieši noteiktos izņēmuma gadījumos. Neviena no likuma normām nenoteic, ka valsts vispār nav šā nodokļa maksātāja vai ka valsts īpašums vispār nav nodokļa objekts.

[7] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta pirmās daļas 2.punkts noteic, ka ar nekustamā īpašuma nodokli no 2007.gada 1.janvāra apliek zemi un ēkas, izņemot šā panta otrajā daļā minēto nekustamo īpašumu. Panta otrā daļa, kā jau norādīts, noteic nekustamos īpašumus, tas ir, objektus, kurus ar nodokli neapliek. Šajā panta daļā ietverti izņēmumi gan attiecībā uz privātpersonu, gan pašvaldības un valsts īpašumiem. Tieši atsaucoties kā uz valstij piekrītošiem vai piederošiem īpašumiem, izņēmumi noteikti šā panta daļas 11. un 14.punktā. Proti, ar nodokli neapliek valstij piekritīgo nekustamo īpašumu, kas nav nodots lietošanā vai iznomāts (11.punkts); valsts īpašumā esošās ēkas vai to daļas (telpu grupas), kuras izmanto Nacionālo bruņoto spēku, soda izciešanas iestāžu, policijas, robežsardzes, ugunsdrošības un glābšanas dienestu, kā arī valsts drošības iestāžu funkciju izpildes nodrošināšanai (14.punkts). Savukārt citos punktos noteikto izņēmumu nenoteic tik daudz īpašuma piederība vai piekritība tieši valstij, bet arī izmantošanas veids. Tas nozīmē, ka izņēmums var attiekties gan uz privātpersonai, gan valstij piederošu īpašumu, ja izpildās tā izmantošanas nosacījums.

[8] Tā kā strīdus īpašums ir ierakstīts zemesgrāmatā uz valsts vārda, valsts ir tā īpašniece, nevis persona, kurai zeme ir piekritīga. Tādēļ 11.punkta izņēmums uz šo gadījumu neattiecas.

Likuma 1.panta otrās daļas 11.punkta būtība ir tajā, ka nebūtu saprātīgi valstij maksāt nodokli par tādu īpašumu, attiecībā uz kuru noteiktā laikā ir konstatēta vienīgi tā piekritība jeb pamats īpašuma tiesību iegūšanai. Tajā pašā laikā, nebūtu pamatoti vispār nemaksāt nodokli par šādu īpašumu, ja tas faktiski jau tiek lietots atbilstoši lietošanas tiesību piešķiršanas vai nomas tiesiskajām attiecībām, kā tas īpašuma reformas laikā notika.

[9] Likuma 2.panta, kas noteic nodokļa maksātājus, pirmā daļa vispārīgi noteic, ka nodokļa maksātāji ir īpašnieki vai valdītāji. Panta piektā daļa noteic, ka par valsts īpašumā esošu nekustamo īpašumu nodokli maksā to lietotāji, bet, ja tādu nav, – nomnieki.

Senāts citā līdzīgā lietā jau ir norādījis, ka ministrija, kuras personā attiecīgais zemes gabals ir nostiprināts zemesgrāmatā kā valsts īpašums, ir lietotājs 2.panta piektās daļas izpratnē. Proti, no noteikumu Nr.495 23.punkta un likums „Par valsts un pašvaldību zemes īpašuma tiesībām un to nostiprināšanu zemesgrāmatās" 8.panta to kopsakarā secināms, ka ar personu, kurai valstij piederošā zeme ir nodota valdījumā noteikumu Nr.495 23.punkta izpratnē, ir saprotama attiecīgā institūcija – parasti ministrija –, kuras personā attiecīgais zemes gabals ir nostiprināts zemesgrāmatā. Tas savukārt nozīmē, ka ministrija ir arī uzskatāma par lietotāju likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas izpratnē. Kā īpašuma valdītājs (jeb lietotājs 2.panta piektās daļas izpratnē), ministrija lemj jautājumu par iespējamām nomas attiecībām ar citām personām. Tomēr attiecībās ar pašvaldību nekustamā īpašuma nodokļa samaksas jautājumā ministrija paliek atbildīgā persona kā īpašuma valdītājs. Šāda tiesību normu interpretācija loģiski iekļaujas vispārējā nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas sistēmā, saskaņā ar kuru, nodokli maksā īpašnieks. Ar vārdiem *nodokli maksā* ir saprotama nevis persona, kura faktiski pašvaldībai nodokli samaksā, piemēram, nomnieks (kā to pieļauj noteikumu Nr.495 24.^{1}punkts), bet gan par nodokļa samaksu atbildīgā persona. Ja valstij ir pienākums maksāt nodokli un konkrētais īpašums ir nodots konkrētai ministrijai, tad šī ministrija ir atbildīga par nodokļa samaksu, tas ir, tā ir nodokļa maksātāja (*sk. Senāta 2013.gada 5.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-133/2013 10.punktu*).

Tādēļ tiesas secinājums, ka ministrija ir nodokļa maksātāja ir pareizs, lai arī tiesa nepareizi atzina, ka šajā jautājumā pastāv likuma robs.

[10] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" sākotnējā redakcija, uz ko atsaucas pieteicēja kasācijas sūdzībā, neparedzēja (1.panta otrajā daļā, kura arī tajā laikā noteica izņēmumus), ka valsts principā nemaksā nodokli par tai piederošu īpašumu. Pārejas noteikumu 4.punkts (*līdz 1999.gada 31.decembrim nekustamā īpašuma nodokli par valsts vai pašvaldības īpašumā esošu zemi maksā zemes lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks*) pēc būtības noteica to pašu, ko vēlāk likuma 2.panta piektā daļa. Ar vēlākiem grozījumiem pārejas noteikumu 4.punktā noteiktais termiņš tika pagarināts, bet tas nemainīja regulējumu pēc būtības. Papildinot 2.pantu ar piekto daļu (likuma grozījumi, kas stājās spēkā 2001.gada 1.janvārī), pārejas noteikumu 4.punkts tika izslēgts, tādējādi regulējumam piešķirot pastāvīgu nozīmi.

Savukārt likuma pārejas noteikumu 3.punkts (*līdz zemes reformas pabeigšanai nekustamā īpašuma nodokli par zemi, kas saskaņā ar šā likuma 2.pantu neatrodas kādas personas īpašumā vai tiesiskā valdījumā, maksā zemes lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks*) saskan ar likuma 1.panta otrās daļas 11.punktu (*ar nekustamā īpašuma nodokli neapliek valstij un pašvaldībām piekritīgo nekustamo īpašumu, kas nav nodots lietošanā vai iznomāts*) jeb noregulē situāciju reformas laikā, nosakot, kas maksā nodokli par valstij (vai pašvaldībai) piekritīgo zemi, kas ir nodota lietošanā vai iznomāta.

Likuma pārejas noteikumu 9.punkts regulēja tiesiskās attiecības līdz 2006.gada 31.decembrim attiecībā uz ēkām un būvēm, paredzot papildus izņēmumus 1.panta otrajā daļā jau noteiktajiem. 9.punkta 2.b.apakšpunkts (*līdz 2001.gada 31.decembrim attiecībā uz ēkām un būvēm ar nodokli papildus šā likuma 1.panta otrajā daļā minētajiem objektiem neapliek ēkas un būves, kuras uztur par valsts budžeta vai pašvaldību budžetu līdzekļiem vai izmanto veselības aizsardzības, sporta, izglītības un kultūras vajadzībām, izņemot kinoteātrus un videotēkas*) un vēlāk 9.[1]punkta 1.apakšpunkts (*līdz 2003.gada 31.decembrim ar nodokli neapliek ēkas un būves, kuras uztur par valsts budžeta vai pašvaldību budžetu līdzekļiem vai pastāvīgi izmanto veselības aizsardzības, sporta, izglītības vai kultūras vajadzībām, izņemot kinoteātrus un videotēkas*) zaudēja spēku attiecīgi ar 2002.gada 1.janvāri un 2004.gada 1.janvāri, kad attiecīgi grozījumi tika izdarīti arī likuma 1.panta otrās daļas 15. un 16.punktā.

No šīs tiesību normu vēsturiskās attīstības nav secināms, ka likumdevējs sākotnēji būtu valsts īpašumus izslēdzis no nodokļa objektu loka, izņemot gadījumu, ja vien īpašums nav nodots lietošanā vai iznomāts. Ir redzams, ka arī sākotnēji izņēmumi ir noteikti tieši, citstarp ietverot tos likuma pārejas noteikumos, bet vēlāk tiem piešķirot pastāvīgu nozīmi.

[11] Pieteicējas arguments, ka likuma 1.panta otrā daļa tika papildināta ar 14.punktu tādēļ, lai izņēmumu attiecinātu uz ārpusbudžeta finansētām valsts institūcijām un kapitālsabiedrībām, kas veic minētajā normā noteikto jomu funkcijas, negroza likumā ietverto nodokļa objektu izņēmumu noteikšanas principu. Ja minētie gadījumi, kā arī citi, kas vēlāk papildināja 1.panta otro daļu, neiekļāvās kādā no jau noteiktajiem izņēmumiem, tie bija nosakāmi tieši. Ja šie izņēmumi attiektos vienīgi uz privātpersonām piederošiem īpašumiem, kuri tiek izmantoti attiecīgajam mērķim, ievērojot likuma 1.panta, it īpaši, otrās daļas formulējumu, uz to tieši būtu norādāms.

[12] Senāta spriedumā SKA-193/2012 ietvertā atziņa, ka atbrīvojumiem no nodokļu maksāšanas ir jābūt skaidri noteiktiem likumā un tie ir interpretējami šauri, pēc būtības ir vispārīga un ir attiecināma ne vien uz atbrīvojumu, ko var piešķirt nodokļa maksātājam par attiecīgu nodokļa objektu, bet arī (un vēl jo vairāk) uz nodokļa objektu izņēmumiem.

Tiesas secinājums, ka valsts īpašumi, kuri tiek izmantoti publisko funkciju pildīšanai, ar nodokli nav apliekami vienīgi atsevišķos gadījumos, nav pietiekami skaidrs, jo tajā pašā laikā tiesa ir norādījusi, ka īpašums, kuru valsts neizmanto likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrajā daļā uzskaitītajām konkrētajām publiskajām vajadzībām, ir nodokļa objekts. Tiesa nav apskatījusi, vai 1.panta otrā daļa faktiski neizslēdz visus gadījumus, kad īpašums tiek izmantots publisko funkciju pildīšanai. Tomēr šim secinājumam šajā lietā nav izšķirošas nozīmes, jo tiesa nav konstatējusi, ka strīdus zemes gabals tiek izmantots kādai funkcijai. Konkrētajos apstākļos tiesa pamatoti atzinusi, ka nav piemērojama tiesību norma, kas neregulē attiecīgo gadījumu.

Savukārt jautājums par tādu valsts īpašumu, kuri netiek izmantoti publiskām funkcijām, neaplikšanu ar nodokli, lai samazinātu administratīvos izdevumus un palielinātu valsts maksājumu pašvaldību izlīdzināšanas fondā, kā arī jautājums par atšķirīgo regulējumu attiecībā uz pašvaldībām, ir likumdevēja, nevis tiesas kompetencē.

[13] Tiesa pamatoti atsaukusies uz Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 8.panta 4.punktu, kas noteic, ka nekustamā īpašuma nodokļa administrēšanai izmanto aktuālo kadastra informāciju, kā arī šā likuma normām, kas noteic datu aktualizēšanas kārtību, un noteikumu Nr.495 normām, kas noteic ierakstu nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju reģistrā pamatu. Konstatējot, ka šie dati neietver ziņas par attiecīgo objektu atrašanos zemes gabalā, tiesai nebija pamata izdarīt citu secinājumu. Tiesai arī nav pamata, pirms kompetentā iestāde likumā noteiktā kārtībā nav veikusi noteiktās darbības datu aktualizēšanai, attiecībā uz nodokli grozīt šos datus. Tas būtu pretēji iestāžu un tiesas kompetenču sadalījumam, kā arī Nekustamā īpašuma valsts kadastra likumā noteiktajai sistēmai, kura citstarp kalpo reģistrēto datu un maksājamā nodokļa saskanībai. Senāts neatrod tiesību normās arī pašvaldībai noteiktu kompetenci pirms nodokļa aprēķina ierosināt vai neņemt vērā reģistrētos datus. Ievērojot minēto, nav konstatējams, ka iestāde būtu pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 59.punktu. Tas, vai pašvaldība kā uz zemes gabala esošo inženierbūvju tiesiskā valdītāja, ir izpildījusi pienākumu deklarēt būvi kadastrā, nav nodokļa lietā izšķiramais jautājums.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

nosprieda

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 28.marta spriedumu, bet Satiksmes ministrijas kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Senatore	V.Kakste
Senators	A.Guļāns
Senators	J.Neimanis